

DEFENSIE

VLAAMS BELANG

Deze brochure is een publicatie van het Vlaams Belang - oktober 2021
Ver. uitg.: Tom Van Grieken, Madouplein 8/9, 1210 Brussel

Vreedzaam maar weerbaar!

Defensie is een kerntaak van de overheid. Zonder degelijk leger om onze nationale belangen te verdedigen, is de nationale staat een papieren tijger zonder tanden. We hebben Defensie jarenlang gebruikt als civiele beschermingsdienst en als besparingspost, want de NAVO zou onze landsverdediging wel op zich nemen. Dat is op lange termijn hopeloos naïef: de eeuwige vrede bestaat niet en machtsverhoudingen verschuiven. Het is hoog tijd om opnieuw in ons leger te investeren. Uiteraard in een nauwe, maar vrijwillige en intergouvernementele samenwerking met onze Europese bondgenoten.

Het leger rust op drie pijlers: personeel, uitrusting en budget. Zonder middelen geen manschappen en wapentuig. We moeten daarom het defensiebudget optrekken van 1,1% tot 1,74% van het bbp, het gemiddelde van onze niet-nucleaire Europese collega's.

Maar die bijkomende middelen moeten natuurlijk ook adequaat aangewend worden. Het materiaal moet gemoderniseerd worden zodat we ook in een hedendaagse oorlog onze rol kunnen spelen. Het aandeel binnen het budget daarvoor mag gerust verdubbeld worden.

Een kwalitatief personeelsbeleid is zo mogelijk nog belangrijker. Het structurele personeelstekort dat nu bestaat, kan niet enkel opgelost worden door er geld tegenaan te gooien. De job moet opnieuw aantrekkelijk worden. Militairen willen kunnen deelnemen aan echte militaire operaties. Ze willen actief kunnen optreden tegen terroristische broeihaarden, en niet enkel passief winkelcentra beschermen. Als we op een geloofwaardige manier kunnen deelnemen aan missies, moeten onze beroepsmilitairen ook de nodige ervaring kunnen opdoen. Laat onze soldaten en officieren dan ook opnieuw het werk doen waarvoor ze opgeleid werden.

We pleiten ook voor een algemene gemeenschapsdienst zoals in Oostenrijk of Zwitserland. Van sociaal dienstbetoon tot effectieve legerdienst: voor elk wat wils. Zo'n legerdienst zou niet alleen een oplossing bieden voor het gebrek aan reservisten, hij zou onze jongeren ook weerbaarder maken en op weg zetten in het leven. Het leger heeft een unieke pedagogische rol te spelen.

Bij uitstek op vlak van Defensie moeten de Vlaamse belangen centraal staan. We willen ons daarom flexibel opstellen tegenover operaties binnen NAVO-, EU- of VN-verband. Onze deelname aan buitenlandse missies moet staan of vallen met de vraag of onze eigen belangen op het spel staan. Vlaamse jongens en meisjes zouden nooit hun leven moeten riskeren om de belangen van buitenlandse mogendheden te dienen. Dat neemt niet weg dat trouw partnerschap en hechte bondgenootschappen natuurlijk wel rechtstreeks in het belang van Vlaanderen zijn.

Defensie is bij uitstek de organisatie waarin mensen een nationale verbondenheid kunnen ervaren. Over rangen en standen, provincies en steden heen zitten Vlamingen in hetzelfde bootje en trekken ze aan hetzelfde zeel. Ze werken er samen aan een belangrijke missie, een hoger goed, of misschien zelfs het hoogste goed: de vrijheid en veiligheid van Vlaanderen. We mogen onze militairen dankbaar zijn.

Tom Van Grieken
Voorzitter

Inhoudsopgave

Disfuncties binnen onze Defensie.....	6
Een geschiedenis van verwaarlozing	6
Continuïteit onder paars-groen	7
Personeelsbeleid bij Defensie	8
(Afwezigheid van) Strategische Visie	9
Internationale operaties en verplichtingen	11
SWOT-analyse	13
Onze visie en waarden voor Defensie.....	14
Een weerbare Defensie	14
Een Vlaamse Strategische visie.....	15
De rol van Defensie in de volksgemeenschap	15
Onze perspectieven voor een Vlaams defensiebeleid.....	16
Een Strategische Visie voor onze mensen	16
Personeelsbeleid.....	19
Investerings- en besparingen bij Defensie	21
Europese veiligheids- en defensiesamenwerking en de NAVO.....	25
Conclusie.....	29

Disfuncties binnen onze Defensie

Een geschiedenis van verwaarlozing

Het Belgisch defensie- en veiligheidsbeleid lijdt aan dezelfde ziekte en symptomen als dat van de meeste West-Europese landen. Twee verwoestende wereldoorlogen op eigen bodem hebben van Europa een continent van soft power gemaakt, zeer verschillend van de militaire hard power van landen als de V.S. Na de Tweede Wereldoorlog waren (West-) Europese landen murw geslagen door het oorlogsgeweld en hadden ze hoge nood aan de financieel-economische steun van het Amerikaanse Marshallplan, dat via de (voorloper van) OESO verdeeld werd. In deze periode werden tevens de Bretton Woods-instellingen (het IMF, de Wereldbank...) opgericht en de goudstandaard ingevoerd, die tot 1971 stand hield. Amerika en zijn dollar werden de spil van de financieel-economische wereldorde. Niet alleen werden Europese landen op deze manier financieel te afhankelijk, maar ook op veiligheids- en defensiegebied hing men zijn jas op aan de Amerikaanse kapstok. België is immers na WOII met de andere Europese landen toegetreden tot de Amerikaanse veiligheidsparaplu van de NAVO, de eerste Europese instellingen werden ingericht en het idee van een eeuwigdurende Europese vrede was geboren.

Dit pacifistisch ideaal is een mooie gedachte, maar de geopolitieke realiteit heeft ondertussen onze idealen ingehaald. Omwille van de oorlogsgruwel en de afhankelijkheid en geborgenheid van de Amerikaanse militaire NAVO-bescherming, is in Europa het beeld ontstaan dat fundamentele vrijheid en veiligheid vanzelfsprekende verworvenheden betekenen. Onze politieke elites zijn aldus vergeten dat onze vrije en veilige manier van leven wel degelijk projecten zijn waarin men zélf moet investeren, in plaats van ze in de handen van anderen te leggen. Om vrij en veilig te kunnen leven moeten staten over een militaire slagkracht beschikken. Je hebt nu eenmaal een stok achter de deur nodig om de eigen belangen te verdedigen, wanneer de diplomatie faalt. Eén van de meest essentiële overheidsstaken is het waarborgen van de fysieke veiligheid en integriteit van de burgers en het grondgebied. Dit is een taak die men onmogelijk in de handen van een ander land kan leggen, zelfs al gaat het om een historische bondgenoot als de V.S.

Dit is de verklaring voor het eerste knelpunt van ons Belgisch defensiebeleid, namelijk de structurele onderfinanciering van ons defensie- en veiligheidsapparaat. Omwille van het naoorlogse pacifisme en de gemakzucht van ons NAVO-lidmaatschap, heeft België consequent te weinig geïnvesteerd in zijn eigen Defensie. Dit heeft geleid tot de situatie vandaag, namelijk een leger dat gewoonweg niet meer kan voorzien in zijn eigen kerntaken. Deze bestaan uit het beveiligen van ons luchtruim, ons grondgebied, onze territoriale wateren, onze engagementen in buitenlandse operaties en de ondersteuning van Belgische belangen in het buitenland. Omwille van de jarenlange besparingen op Defensie, is het degelijk invullen van die kernopdrachten onmogelijk geworden. Ons leger kampt met een structureel personeelsgebrek, hoge uitvalspercentages, een pensioneringsgolf en dus vergrijzing, verouderd materieel en weinig operationele inzetbaarheid.

Door het gebrek aan personeel en middelen en aanhoudende binnenlandse operaties als Operation Vigilant Guardian (waarbij militairen op straat worden ingezet), wordt een hoge druk op de landmacht gezet, die in buitenlandse operaties ook nodig is. Daarnaast werden tijdens de coronapandemie allerlei beperkingen opgelegd aan Defensie, waaronder de vorming en training begint te lijden in de verschillende componenten van ons leger.

Continuïteit onder paars-groen

Huidig minister van Defensie Ludivine Dedonder (PS) zet de jarenlange verwaarlozing van onze Defensie verder en kondigde een besparingsoefening van 0,89% aan, wat neerkomt op 22 miljoen euro. Defensie blijft op die manier een graaipot waar de linkerzijde geld weghaalt, om het uit te geven aan leeflonen, uitkeringen, de migratiefactuur, de failliete Waalse en Brusselse sociale zekerheid en het onwerkbaar Belgische institutionele kluwen.

Van een realistisch en doordacht budgettair kader is opnieuw geen sprake. De minister geeft in haar beleidsbrief enkel aan waar ze geld wil aan uitgeven of investeren, maar nergens waar dat geld vandaan moet komen. Ze wil investeren in rekrutering, selectie, communicatie, betere werkomstandigheden, kazernes, cybertechnologie en informatiewerking, infrastructuur, materieel, individuele uitrusting, hogere salarissen, onderzoek en ontwikkeling (tot 2% voor R&D in 2030) etc. Verder zou Defensie haar investeringen in de Europese capacitaire tekorten verderzetten. Ook wil men komen tot een defensie-inspanning van 1,24% van het pre-COVID bbp in 2024, om tegen 2030 de Defensie-uitgaven af te stemmen op dat van de niet-nucleaire NAVO-bondgenoten. Tegelijkertijd worden al deze beloftes dus gedaan in een context van aangekondigde besparingen. In welke componenten en in welke subdomeinen van onze krijgsmacht de minister precies wil besparen, wordt nergens in de beleidsbrief geëxpliciteerd.

De minister kondigt dus allerlei uitgaven aan én ook een algemene besparingsoefening, maar over dat laatste wil ze natuurlijk niet in detail treden. Naar oude socialistische gewoonte is het aangenaam om cadeaus aan te kondigen en de rekening later te presenteren, meestal voor een ander. Alle grote beloftes voor investeringen en hervormingen binnen Defensie blijven in het algemeen zeer vaag, niet enkel wat het budgettair kader betreft. Vroeg of laat zal het gelag toch betaald worden, gezien de besparingsplannen van de regering in onze defensie en veiligheid.

Verder wordt in de beleidsverklaring ook niet gesproken over een concrete herwaardering van de medische component van onze krijgsmacht. Dit is een gemiste kans, aangezien deze component toch zeer waardevol bleek. Onder meer in de strijd tegen COVID-19 in landen als de VS en Frankrijk bijvoorbeeld zijn veldhospitaal ingezet, om het ziekenhuissysteem te ontlasten. Onze Defensie liet echter al via vicestafchef Marc Thys weten dat, door het oud zeer van de structurele onderfinanciering, er simpelweg geen sprake meer is van een bruikbaar veldhospitaal. Er wordt in de beleidsbrief enkel zeer vaag gewag gemaakt van "het bestuderen van de bouw van een medische hub die de functionaliteit van een crishospitaal integreert".

Personeelsbeleid bij Defensie

Veel problemen binnen Defensie hangen samen met het personeelsbeleid dat werd gevoerd de afgelopen jaren. Omwille van een lage verloning ten opzichte van andere beroepen in de veiligheidssector, zoals politieagent, heeft het militair beroep te weinig aantrekkingskracht op de arbeidsmarkt.

Een andere factor die een belangrijke rol speelt bij de geringe rekrutering van nieuw militair personeel, is de desillusie die jonge militairen vaak hebben wanneer ze starten. Uit een hang naar avontuur en een idealisme om zich ten dienste te stellen van de veiligheid van onze natie, willen jongeren bij Defensie werken. Dit hangt natuurlijk samen met het zicht op deelname aan buitenlandse operaties. Wat echter blijkt is dat 40% van de jonge rekruten nooit iets anders gekend heeft dan de binnenlandse veiligheidsoperatie Operation Vigilant Guardian, waarbij ze op straat moeten patrouilleren en de wacht houden. Door het feit dat men te weinig in politiediensten investeert, heeft men ons Defensiepersoneel nodig om deze veiligheidstaken uit te voeren, waardoor veel militairen verstoken blijven van het avontuur waar ze naar verlangen. OVG dient weliswaar een belangrijke veiligheidsopdracht, gegeven de huidige context van internationaal islamitisch terrorisme, maar het zet helaas ook druk op het personeelsbestand. Omwille van het feit dat een deel van de landcomponent van onze Defensie nodig is voor dit soort opdrachten, kunnen we immers te weinig manschappen (8 000 volgens de CHOD) inzetten voor ondersteuning van buitenlandse missies, wat ook tot de kerntaken behoort.

Er is dus, omwille van de verloning en de daadwerkelijke jobinhoud, dringend nood aan een opwaardering van ons militair beroep. Weinig zaken zijn mooier dan de bijdrage die militairen leveren aan onze natie, dus wij zien als partij de achteruitgang van onze Defensie en het militair métier met lede ogen aan.

Omwille van een lage instroom van rekruten en een hoge uitstroom, door onder meer de pensioneringsgolf, kampt onze Defensie dus met een acuut personeelstekort. Dit heeft uiteraard negatieve gevolgen voor de werking van ons defensie- en veiligheidsapparaat. De grote heidebrand op het militair schietterrein in Brecht heeft alles te maken met een tekort aan personeel, waaronder de veiligheidsprocedures bij dergelijke schietoefeningen beginnen te lijden. Door de onderinvesteringen hebben we daarbovenop nog eens een gebrekkige militaire brandweer om het vuur tijdig te doven. Het personeelstekort ligt dus aan de basis van heel wat problemen bij onze Defensie.

Om dit tekort te verhelpen, wordt door de huidige paars-groene regering gehamerd op het aantrekkelijker maken van Defensie als werkgever. Men wil meer werknemers rekruteren (10 000 mensen tijdens deze legislatuur), het HR-beleid op vlak van rekrutering en selectie optimaliseren en de loons- en werkomstandigheden en loopbaanmogelijkheden verbeteren.

Doorheen de beleidsplannen van minister Dedonder blijft echter de vraag hoe men dit gaat realiseren onbeantwoord. Alles wijst er momenteel op dat het om aankondigingspolitiek gaat, zonder degelijke strategie om de doelstelling te bereiken.

Waar de regering iets concreter wordt, is in hun voornemen om een derde graad in het

secundair onderwijs in te voeren. Die zou leerlingen voorbereiden op een carrière “in de veiligheidssector”. Dit is uiteraard aan te moedigen, maar de veiligheidssector is zeer ruim. Hier zou nadrukkelijk een loopbaan bij het leger moeten worden gestimuleerd, gezien de prangende nood aan menselijk kapitaal bij Defensie. Tevens moet de regering Wallonië en Brussel nog sterk aanmanen hetzelfde te doen in hun onderwijsprogramma’s.

Ook wordt gehamerd op diversiteit in de selectie en rekrutering van personeel bij Defensie om een “correcte afspiegeling van onze maatschappij” te zijn. Er wordt blijkbaar een speerpunt gemaakt van het rekruteren van meer personeel van allochtone origine en meer vrouwelijk personeel. Zonder enige wetenschappelijke consensus of evidentie dat zulks de werking van ons defensieapparaat zal verbeteren, wordt hier een links-progressieve identiteitspolitiek geprojecteerd op ons leger. Men zal dus bij het aanwerven van personeel niet louter op zoek gaan naar de beste man of vrouw voor de functie, maar factoren als etniciteit en geslacht laten meespelen. Betekent dit dat men richting diversiteitsquota beweegt bij Defensie en dus aan positieve discriminatie zal doen? Het is alleszins een uiterst zorgwekkend element in de beleidsverklaring.

Om het personeelstekort bij Defensie te remediëren, wordt ook de belofte gemaakt dat men “zal neigen naar 15% burgerpersoneel” in 2024. Met het woord neigen kan men natuurlijk veel kanten uit en dit geeft opnieuw een sterke indruk van vaagheid en loze beloften, vermomd als concrete doelstellingen.

Dat men meer rekruten wil aantrekken door de verloning van militairen op te trekken en via communicatie in het onderwijs, stages en mobiele tentoonstellingen is een goede zaak. Het is echter zeer de vraag of een loon dat iets hoger ligt en de genomen initiatieven via onderwijs en externe communicatie aan jongeren de aantrekkelijkheid van Defensie wel voldoende zullen verhogen.

Het is net deze demotivatie dat voor veel rekruten een hinderpaal vormt om bij het leger hun loopbaan te starten of er te blijven werken. Daarom moet eerst het personeel ontlast worden door het invoeren van een algemene dienst- of gemeenschapsplicht. Hierdoor zullen weer meer militairen operationeel inzetbaar worden voor onze kerntaken en zal het militair beroep ook aantrekkelijker worden, waardoor op zijn beurt meer mensen naar Defensie zullen worden gelokt. Het is dan ook een grote gemiste kans dat er nergens gewag gemaakt wordt van een dergelijke algemene dienst- of gemeenschapsplicht in de beleidsbrief van de minister.

(Afwezigheid van) Strategische Visie

In het huidige regeerakkoord en de beleidsbrief van minister Dedonder ontbreekt een concrete, realistische en omlijnde Strategische Visie. De minister maakt al snel een opvallende analyse van de voornaamste dreigingen voor onze nationale veiligheid. Er wordt in de beleidsverklaring aangehaald dat buitenlandse mogendheden middels ‘desinformatie en populisme’ tweedracht in Europa trachten te zaaien. Over welke mogendheden gaat het en over welke soort desinformatie of populisme heeft men het? Gaat het om inmenging en populisme van moslimlanden (bv. Turkije) via Diyanet-moskeeën en Turkse culturele verenigingen en taallessen, door ambtenaren/imams van het Erdogan-regime, gezien hier wél concrete aanwijzingen voor zijn? Of gaat dit om de cyberdreiging die autoritaire staten als China vandaag betekenen? Gegeven de NAVO-obsessie met Rusland en de grote nadruk van deze regering op trouw aan het trans-Atlantisch bondgenootschap, lijkt men hier eerder op de vermeende Russische dreiging te doelen. Nergens wordt overigens over China gesproken, terwijl dit land wel degelijk een bedreiging vormt voor onze democra-

tische instellingen en economische welvaart via industriële spionage, concurrentievervalsing, cyberoorlogsvoering en zelfs politieke intimidatie.

Het gevaar van "radicalisering, gewelddadig extremisme en terrorisme" wordt wel aangehaald als prioritaire veiligheidsdreiging in de beleidsbrief, maar niet precies benoemd. Men haalt in de hele beleidsverklaring nergens de woorden "islamitische", "islamistische" of zelfs "religieuze" terreur aan. Wanneer men het probleem niet met precisie wil benoemen en erkennen, kan men niet aan een fundamentele oplossing werken. Nochtans zou voor onze Defensie een sleutelrol weggelegd moeten zijn in de bestrijding van islamitisch terrorisme, in nauwe samenwerking met de veiligheidsdiensten, politie en justitie. Zowel op het buitenlandse toneel als in het binnenland zou ons leger een belangrijke actor moeten zijn in het voorkomen en aanpakken van deze religieus geïnspireerde terreur.

De "buitenlandse militaire en humanitaire missies" worden als tweede prioriteit aangehaald in de beleidsbrief, na de prioriteit van ondersteuning van de natie, maar dit moet veel nauwer worden omschreven. Humanitaire operaties als Operation Unified Protector in Libië moeten koste wat kost vermeden worden, gezien hun rampzalige destabiliserende gevolgen op het terrein, de gevaren voor onze militairen en de operationele kosten. Buitenlandse militaire operaties moeten in de eerste plaats onze Vlaamse belangen dienen en niet onder een humanitair voorwendsel de interne politiek van andere staten trachten te beïnvloeden, zoals ten tijde van de Libië-oorlog. Dit soort "humanitaire interventies" stond in het teken van een Westerse neoconservatieve en neoliberale buitenlandse agenda, dewelke ook de mislukte invasies in Afghanistan en Irak en de steun aan jihadistische rebellengroeperingen in Syrië inspireerde. De prioriteiten van Defensie inzake buitenlandse operaties zouden niet moeten bestaan uit het verdedigen van "universele democratische of humanitaire waarden", omdat dit discours vaak dient als schaamlapje voor Westerse en vooral Amerikaanse machtspolitiek. De prioriteit van buitenlandse operaties moet dus nauwer worden afgelijnd en in het teken staan van onze veiligheidsbelangen. Hierbij denkt onze partij spontaan aan het uitroeien van het islamterrorisme, dat een internationaal vertakt netwerk vormt.

De strijd tegen islamextremisten als IS, Boko Haram, Al-Nusra Front, Al Qaida en consorten is in ons rechtstreeks belang, aangezien Europa en ook dit land reeds gruwelijke aanslagen op eigen bodem te verduren kregen. De buitenlandse operaties moeten dus worden omschreven als "buitenlandse militaire missies ter bestrijding van islamfundamentalisme en -terrorisme". De tijd van aanslepende oorlogen, die veel belastinggeld opslokken, de levens van onze eigen militairen riskeren en weinig resultaten oogsten, is wat ons betreft voorbij.

Deze regering wil ook inzetten op verbetering van de cybercapaciteit van Defensie. Wat ons betreft is dit aan te moedigen, maar gaat men dit concreet implementeren, gezien de toevoeging van "mits een akkoord met de betrokken partners wordt bereikt"? Dit laatste geeft deze initiatieven een aura van vaagheid en voorwaardelijkheid. Hetgeen tevens in verband met de cybercapaciteit opvalt, is dat minister Dedonder de creatie van een volwaardige cybercomponent vooropstelt, binnen een horizon van vijf jaar. Dit zal echter een hoge druk zetten op het al zeer krappe defensiebudget, gezien werknemers uit de IT-sector aantrekken een dure aangelegenheid is. Het lijkt logischer om de samenwerking tussen de veiligheids- en inlichtingendiensten zoals ADIV en VSSE en Defensie te verbeteren en te verdiepen, in plaats van een extra cyberveiligheids- en inlichtingendienst te creëren binnen onze krijgsmacht.

Verder wordt in de beleidsbrief, naast de buitenlandse militaire en humanitaire missies, de nummer één prioriteit de hulp aan de natie en de burgersamenleving. Dit laatste wordt

vooral in termen van de bestrijding van de coronacrisis geformuleerd. Uiteraard speelt onze Defensie hier een belangrijke en zeer waardevolle rol, maar het mag nooit de nummer één prioriteit zijn voor ons leger. Hulp aan de natie in gezondheids crises behoort zelfs niet tot de kerntaken van onze Defensie. Het is echter een typerende natte droom voor de linkerzijde om onze strijdkrachten tot een civiele beschermingsdienst om te vormen. De coronapandemie heeft hen hiervoor de perfecte “window of opportunity” geboden.

De politiek moet zich volgens onze partij focussen op hoe de kerntaken van Defensie vervuld kunnen worden. In het licht van een inkrimpend en verouderd personeelsbestand én de aangekondigde besparingen, die bovenop de jarenlange budgettaire verwaarlozing komen, lijkt dit voor paars-groen een onmogelijke opdracht.

Internationale operaties en verplichtingen

Omwille van onze historische afhankelijkheid van en verstrengeling in allerlei internationale instellingen als de VN, NAVO en EU, staat de Belgische militaire inzet vooral in het teken van internationalisme en multilateralisme. Op dit vlak wil minister Dedonder de bestaande internationale coalities en allianties verderzetten. Militaire opdrachten worden gekaderd binnen een internationaalrechtelijk mandaat van de VN, binnen het Europees gemeenschappelijk buitenlands en veiligheidsbeleid en binnen het collectieve veiligheids- en defensiekader van de NAVO. Met andere woorden, deze regering werkt haar defensie-, veiligheids- en buitenlandbeleid volledig uit binnen het raamwerk van de globalistische VN, EU en de door Amerika gedomineerde NAVO.

Het paars-groene project is dus een verderzetting van de Belgische geschiedenis van internationalisme en het streven naar eurofederalisme. Dit betekent uiteraard een verdere uitholling van een nationaal, soeverein buitenland- en veiligheidsbeleid. In plaats van een doorgedreven, vrijwillige militaire samenwerking na te streven met onze naaste buurlanden, waar een bestuurscultuur heerst die vergelijkbaar is met de Vlaamse, streeft deze regering een verdere internationalisering en europeanisering van onze Defensie na. Via nieuwe fondsen en instellingen als het Europees Defensiefonds (EDF) en de Europese Vredesfaciliteit en door intensivering van de Europese pijler binnen de NAVO, wil deze regering verder werken aan een gemeenschappelijke Europese defensie.

Het regeerakkoord, de beleidsplannen van de minister en de voorstellen die de links-liberale meerderheid doet, bewegen dan ook allemaal richting een gemeenschappelijk EU-leger. Zo'n Europees leger zou onze nationale soevereiniteit om een eigen defensie- en veiligheidsbeleid te ontwikkelen, op maat van de Vlaamse noden en belangen, onmogelijk maken. In die zin is ons defensiebeleid in hetzelfde bedje ziek als ons buitenlands beleid.

Wat betreft de concrete inzet van onze Belgische militairen in buitenlandse missies zoals bijvoorbeeld de VN-vredesoperatie MINUSMA en de EU-trainingsmis­sie in de Sahel, wordt door

deze regering niet gesproken over tegenprestaties van de overheden in die regio. Er zou op zijn minst sprake moeten zijn van inspanningsverbintenissen voor de strijd tegen islamfundamentalisme, illegale migratie en wapen- en mensensmokkel. Als Vlaams Belang steunen we uiteraard buitenlandse operaties die als oogmerk hebben internationaal islamitisch terrorisme te bestrijden en uit te roeien. Maar wanneer onze militairen daar hun leven riskeren, moeten er garanties zijn dat de operaties zinvol zijn en volle medewerking krijgen van onze partners.

Ook wanneer het gaat om de oorzaken van de globale veiligheidsdreigingen, wordt opnieuw een foute analyse naar voren geschoven door de huidige links-liberale politieke klasse. Onder meer hun nadrukkelijke focus op klimaatverandering als verklaring voor onveiligheid inzake terrorisme en migratiegolven is bijzonder wereldvreemd. De voornaamste oorzaak en voedingsbodem voor de opkomst van islamitische terreurbewegingen, die op hun beurt migratiegolven creëren en versterken, is de islamitische jihaddoctrine en het internationaal georganiseerde en gefinancierde salafisme.

Daarnaast is een belangrijke oorzaak natuurlijk de corrupte, inadequate, dictatoriale en kleptocratische politiek van overheden in derdewereldlanden, die zorgt dat er een gebrekkige allocatie en verdeling is van landbouwgrond en natuurlijke hulpbronnen. Hierdoor worden bijvoorbeeld nomadische herders benadeeld ten aanzien van sedentaire landbouwers in de Sahel en zoeken ze hun toevlucht tot islamitische terreurbewegingen als Boko Haram. Wanneer men een verkeerde analyse maakt van de problematiek en dus een verkeerde diagnose stelt, kan men onmogelijk de juiste remedie voorschrijven. De links-liberale analyse van de huidige veiligheidsdreigingen voor Defensie ligt goed in het verlengde van hun ideologie, maar is allesbehalve adequaat.

Verder wordt in de beleidsbrief met geen woord gerept over de nucleaire plannen van de regering. Nochtans staat in het regeerakkoord dat er een verdere intensivering van het Non-proliferatieverdrag (NPV) van de VN aankomt, dat de verdere verspreiding van kernwapens moet voorkomen en naar een geleidelijke afbouw van kernwapens en een kernwapenvrij Europa toewerkt. Recent is door 50 niet-kernwapenstaten het Verdrag inzake het verbod op kernwapens ondertekend en geratificeerd en het is op 22 januari 2021 in werking getreden. De Belgische regering heeft de beslissing genomen dit verdrag niet te ondertekenen. Die beslissing steunen wij, omdat we op die manier niet alleen het gebruik maar ook de opslag van kernwapens zouden verbieden en dus "onze" Amerikaanse kernwapens in Kleine-Brogel zouden moeten opgeven. Het zou ons onder de Amerikaanse nucleaire veiligheidsparaplu vandaan halen, die we genieten onder het NAVO-principe van nuclear sharing. Een snelle, eenzijdige en complete nucleaire ontwapening is tevens een gevaarlijke utopie. Democratische kernwapenstaten houden immers vast aan hun kernarsenaal, net omdat ook schurkenstaten als Noord-Korea, Pakistan en China hun kernwapens niet zullen opgeven. Het is allerm minst als ideaal te beschouwen dat we voor onze verdediging op deze manier aangewezen zijn op de Verenigde Staten, maar het overhaast en onbezonnen opgeven ervan is zeer risicovol.

In het regeerakkoord lezen we dat deze regering naar een kernwapenvrij Europa wil toewerken, maar in de beleidsbrief wordt dus niet gesproken over het nucleaire vraagstuk. Dit doet vragen rijzen over wat de regering nu precies van plan is op dit domein en het doet het vermoeden ontstaan dat er feitelijk geen concrete stappen zullen worden ondernomen.

SWOT-analyse

<p style="text-align: center;">Sterktes</p> <ul style="list-style-type: none"> • Marine heeft uitstekende internationale reputatie inzake mijnenbestrijdingscapaciteit (de mijnenvegers in de Noordzee) • Uitstekende Special Forces (inzetten op publiciteit hiervoor via programma's als Kamp Waes) 	<p style="text-align: center;">Opportunities</p> <ul style="list-style-type: none"> • Klein land met beperkte middelen, waardoor een flexibel buitenland- en veiligheidsbeleid hefboom kan zijn • Mogelijkheid tot invoeren algemene gemeenschapsdienst, ter creatie van nationale vrijwilligersreserve • Vlaanderen heeft de technologische kennis om militaire systemen van hoog niveau te produceren • Goede samenwerking met Benelux voor gezamenlijke beveiliging van het luchtruim • Vrijwillige Europese militaire samenwerking via PESCO
<p style="text-align: center;">Zwaktes</p> <ul style="list-style-type: none"> • Structurele onderfinanciering • Structureel personeelsgebrek, tekort aan middelen, verouderde infrastructuur en materiaal • Weinig aantrekkelijke militaire loopbaan • Concept van loopbaanmilitairen • Gebrekkige operationele inzetbaarheid • Gebrekkige veiligheidsprocedures • Gebrekkige uitwisseling en doorstroming van inlichtingen binnen en tussen veiligheidsdiensten • Aanhoudende binnenlandse veiligheidsoperaties • Gebrek aan Strategische Visie en soeverein beleid 	<p style="text-align: center;">Bedreigingen</p> <ul style="list-style-type: none"> • Meer supranationalisme via de EU-instellingen, die ons defensie- en veiligheidsbeleid trachten op te slokken • Dominantie van Amerikaanse belangen binnen de NAVO, waardoor ons leger in functie staat van andere landen • Verdere onderfinanciering en besparing binnen Defensie door huidig beleid • Omvorming van Defensie tot een soort civiele beschermingsdienst, n.a.v. coronacrisis • Compleet verlies van operationaliteit en kerntaken door onderbemanning en gebrek aan middelen • Verlies van alle geloofwaardigheid als internationale partner door aftakeling van onze Defensie

Onze visie en waarden voor Defensie

Een weerbare Defensie

Zoals onze partij staat voor een weerbare Vlaamse natie, staan wij ook voor een Defensie die onze samenleving kan ondersteunen. Om een sterke veiligheidscultuur uit te bouwen is een performant leger een noodzakelijke voorwaarde. Onze Defensie doet meer dan alleen bijstand leveren aan de natie tijdens veiligheids- of gezondheids crisissen, zoals de coronacrisis. Eerst en vooral zorgt ze voor de veiligheid van onze natie, via het vervullen van haar kerntaken. Deze omvatten de verdediging van het grondgebied, onze territoriale wateren, ons luchtruim, de belangen van Vlaanderen in het buitenland en de mogelijke deelname aan buitenlandse operaties. Onze krijgsmacht is en blijft de basisvoorwaarde voor onze nationale veiligheid, en ook voor onze vrije manier van leven. Vlaanderen heeft een sterke defensie nodig als stok achter de deur, om zijn waarden en belangen te ondersteunen ten aanzien van andere staten.

De geopolitieke situatie ondergaat een verschuiving van een bipolaire naoorlogse orde, waarin twee globale machten, zijnde de V.S. en de Sovjet-unie, elkaar bekampten, naar een complexe multipolaire orde. De dreiging komt niet langer van rivaliserende, staten maar vooral ook van terreurorganisaties die grensoverschrijdend handelen en van cyberaanvallen. Die hybride bedreiging vereist een performante Defensie, die zich snel weet aan te passen aan nieuwe uitdagingen.

Om een weerbare Defensie en veiligheidscultuur uit te bouwen zijn tevens de juiste structuren en instellingen nodig. Na de affaire-Dutroux heeft de Belgische politiek de Rijkswacht afgeschaft en de politiediensten grondig hervormd, omwille van de schandalen in de samenwerking tussen die twee instellingen. Het lijkt erop dat men met het badwater ook het kind heeft weggegooid: het gevolg is een zwak, onderbemand en ondergefinancierd politieapparaat, met een groeiende onveiligheid in onze steden. Als onderdeel van een

ruimere veiligheidscultuur kan daarom een soort van Nationale Garde een belangrijke rol spelen in de uitoefening van taken van binnenlandse veiligheid, waar de politie niet voor is opgeleid, uitgerust of bevoegdheid ter zake ontbreekt. We denken hierbij aan het herstellen van de rechtsorde in probleemwijken waar niet enkel burgers maar zelfs politie- en hulpdiensten niet langer veilig zijn. Eén van onze voornaamste standpunten is namelijk dat elke burger zich thuis, veilig en vrij moet kunnen voelen in de openbare ruimte.

Een Vlaamse Strategische visie

Het Vlaams Belang ziet Defensie als een instrument om een buitenlandse politiek te ondersteunen die volledig in functie staat van de Vlaamse belangen. Daarvoor moet Vlaanderen de controle over het eigen buitenland- en defensiebeleid krijgen.

Daarnaast dringt een fundamenteel andere analyse van de veiligheidsdreigingen zich op. Om problemen op te lossen moeten we ze in de eerste plaats correct durven benoemen. Volgens onze partij kan de oorzaak van een groot deel van de instabiliteit in de geopolitieke wereldorde verklaard worden door ideologische, religieuze, culturele en politieke factoren. Factoren die men vaak in ontwikkelingslanden het scherpst naar voor ziet komen. We verwerpen de gangbare links-liberale theorieën waarbij globale politieke en maatschappelijke instabiliteit louter verklaard worden aan de hand van zogenaamd door het Westen gecreëerde sociaal-economische ongelijkheid, racisme of klimaatverandering.

Wij ijveren dus voor een Defensie die de noden van de Vlaming beter invult en die meer wil zijn dan een leverancier van hulptroepen aan multilaterale organisaties, die de internationale regels al te gemakkelijk met de voeten treden. Maar zo'n krijgsmacht kan enkel de belangen van de eigen bevolking en economie verdedigen als ze door diezelfde burgers gedragen wordt. De fierheid op de eigen natie en een opwaardering van het statuut van ons defensiepersoneel zijn daarvan een essentiële onderdelen.

De rol van Defensie in de volksgemeenschap

Volgens onze partij zijn weinig zaken mooier dan het instaan voor de veiligheid van onze natie. Het militair beroep getuigt van zelfopoffering en dienstbaarheid, in functie van de volksgemeenschap. Dit wil niet zeggen dat er geen plaats moet zijn voor individuele eigenheid of carrièreplanning bij onze Defensie, maar individu en natie moeten hand in hand gaan. Dit is het aloude verhaal van rechten en vrijheden, die moeten gepaard gaan met verantwoordelijkheden en plichten.

In een sterk geïndividualiseerde samenleving als de onze, is een weerbare gemeenschapszin tegenwoordig veel te afwezig. Vlamingen moeten weer voor elkaar en hun gemeenschap durven opkomen en dit vereist een sterke ruggengraat. Defensie kan bij uitstek een instrument zijn van socialisering en pedagogie, om die weerbare burgerzin aan te kweken bij onze Vlaamse jongeren. De jeugd is immers de toekomst, dus is het van belang dat we hen een aantal essentiële waarden en vaardigheden bijbrengen. Niet enkel het onderwijs kan hiervoor een medium zijn, maar ook onze Defensie kan haar oude rol terug opnemen om karakter, doorzetting, discipline, kameraadschap en solidariteit te creëren onder Vlamingen. In het leger maken verschillen in afkomst of sociaal-economische klasse immers niet uit, men zit in hetzelfde schuitje en moet samenwerken om vooruit te komen. In het leger kan je een sterke band smeden met je collega's en die gemeenschapszin en weerbaarheid kunnen Vlamingen overbrengen naar de ruimere samenleving.

Om het militair beroep aantrekkelijker te maken en de instroom te vergroten ijvert onze partij voor investeringen en hervormingen in de opleiding, rekrutering en de militaire loopbaan. Defensie moet een startpunt vormen van een mooie loopbaan met een gemakkelijke overstap naar andere sectoren na een aantal jaren, zodat onze eenheden zo fit mogelijk zijn in de uitvoering van hun opdracht. Ook de invoering van een algemene leger- (en of gemeenschaps-)plicht kan hierbij een belangrijke rol spelen.

Een hernieuwde veiligheidscultuur

We hebben een cultuur nodig die garant staat voor de veiligheid van de burgers op ons grondgebied en onze Vlaamse industrie. Niet alleen in de fysieke verdediging van ons territorium is onze krijgsmacht onontbeerlijk. Zo kan onze Defensie ook een belangrijke rol spelen in de bestrijding van onder meer buitenlandse spionagepraktijken en cyberaanvallen.

Onze partij ijvert dus voor een hernieuwde visie op veiligheid. Zonder orde, veiligheid en recht in de straten kan er geen vrijheid bestaan. Op die manier verliezen we wie we zijn; onze Vlaams-Europese identiteit van een vrije samenleving. De historisch gegroeide verwaarlozing van al wat met Defensie en veiligheid te maken heeft, moet worden rechtgetrokken. Het Vlaams Belang wil de klemtoon leggen op investeren in plaats van besparen en op herwaarderen in plaats van vanzelfsprekendheid. Het is hoog tijd om de veiligheid weer op de eerste plaats te zetten voor een vrij Vlaanderen.

Onze perspectieven voor een Vlaams defensiebeleid

Een Strategische Visie voor onze mensen

Recentelijk is de nieuwe Strategische Visie voor Defensie 2021-2030 samengesteld door een panel van experts, om door de paars-groene regering te worden gerealiseerd. In lijn met het regeerakkoord en de beleidsbrief van minister Dedonder is er van een Strategische Visie die vertrekt vanuit de Belgische, laat staan de Vlaamse, nationale belangen geen sprake. De gehele visie op de veiligheidsomgeving van dit land en de keuzes en prioriteiten voor onze strijdkrachten wordt bekeken door de lens van internationale organisaties als de NAVO, de EU en de VN.

Als partij wensen wij te breken met de links-liberale traditie van het globalisme, in al zijn facetten. Dit wil zeggen dat ons uitgangspunt en referentiekader voor een Strategische Visie zal vertrekken vanuit de belangen van onze eigen burgers. Op deze manier brengen we Defensie, en de overheid in het algemeen, terug bij haar meest essentiële taak: instaan voor de veiligheid van de eigen onderdanen. Dit wil dus zeggen dat wij

met onze strijdkrachten niet de wereldproblematiek zullen oplossen en ons daartoe niet overal in conflictgebieden zullen inmengen. De eerste overweging bij het inschakelen van onze militairen zal altijd zijn: hoe dient dit onze Vlaamse belangen? Het deelnemen aan oeverloze en eindeloze oorlogen zoals in Afghanistan moet ten einde komen. Onze militaire inzet in het buitenland moet volledig gestoeld zijn op de verdediging van onze eigen veiligheidsbelangen. Onze partij deinst dus ook terug voor “nation-building”, via de inzet van Belgische militairen in taken van ontwikkelingssamenwerking. In gevaarlijke conflictgebieden hoort ons Defensiepersoneel zich niet in te schakelen voor een failliet ontwikkelingsbeleid, dat soms zelfs averechtse effecten heeft op de stabiliteit in de derde wereld.

Ten eerste moet onze Defensie natuurlijk over de capaciteiten beschikken om ons eigen grondgebied te verdedigen. Dit vereist meer personeel, budget, uitrusting en aankopen. Het is duidelijk dat de huidige veiligheidsomgeving in volle verandering is van traditionele naar niet-traditionele bedreigingen. Hybride oorlogvoering via bijvoorbeeld cyberaanvallen om staten af te snijden van water, gas, elektriciteit, communicatiekanalen of cyberaanvallen op regeringscentra behoren allemaal tot de mogelijkheden. Hoewel je geen oorlog kan winnen zonder ‘boots on the ground’ zullen hybride oorlogstactieken frequenter, grootschaliger en intenser worden. Door middel van de verspreiding van desinformatie, bedrijfspionage, het platleggen van servers, het aansturen van criminele of paramilitaire groepen en terroristen enz. plegen staten oorlogsdaden die je moeilijk kan identificeren. Het is lastiger voor staten om terug te slaan, omdat ze de agressor niet met zekerheid als schuldige kunnen aanwijzen. Op deze manier proberen staten hun buitenlandse agenda met onethische en gewelddadige middelen te realiseren, maar zonder directe militaire confrontatie. De drempel tussen vrede en oorlog wordt op die manier vager en vager. Voorbeelden van dit soort oorlogvoering zijn er in overvloed. Denk maar aan de cyberaanvallen en desinformatiecampagnes rond COVID-19 van China of het aansturen van Turks-jihadistische groeperingen door Turkije enzovoort.¹

Onze Defensie moet zich voorbereiden op deze niet-traditionele oorlogvoering en tegelijkertijd paraat zijn voor conventionele dreigingen.

Een dreiging voor ons economisch weefsel, onze soevereiniteit en onze veiligheid is het Chinese regime. Door industriële spionage, patentendiefstal, overnames via staatsbedrijven, oneerlijke handelspraktijken en staatssteun bedreigen ze onze economische welvaart en maken ze ons afhankelijk. Beijing heeft een langetermijnstrategie om ook onze zee- en vlieghavens als hubs in te schakelen in hun Nieuwe Zijderoute, om de globale spil van de Euraziatische economie te worden. Dit proces is volop bezig, gezien de concessie van de haven van Zeebrugge aan het Chinese COSCO en de luchthaven van Luik, waar een logistieke hub van het Chinese Alibaba is ingeplant. Economie is voor China een middel om macht te verwerven en door die afhankelijkheid verliezen we dus soevereiniteit en komen we in de schaduw van Beijing te staan. Het totalitaire karakter van de Chinese overheid is een bijkomende dreiging.

Door onze veiligheids- en inlichtingendiensten van middelen te voorzien en te investeren in contraspionage en cyberveiligheid kunnen we ons tevens voorbereiden op cyberaanvallen vanuit China. Cyberoorlogvoering maakt immers ook integraal onderdeel uit van hun buitenlandse strategie.

---

1 Security Environment 2021-2030

Daarnaast is Iran inzake het cyberdomein, maar ook wat betreft gesponsord en gefinancierd islamitisch terrorisme een veiligheidsdreiging. Daarom moet het nauwlettend in de gaten worden gehouden. Het beschermen van onze kritieke infrastructuur en vitale en strategische belangen tegen landen als China of Iran is een kernopdracht voor onze partij. De ADIV en VSSE moeten hiervoor dringend uitgerust worden met de nodige manschappen en middelen, om aan cyberaanvallen en buitenlandse spionage het hoofd te bieden.

In de tweede plaats moeten we veiligheidsdreigingen aanpakken door ons militair te engageren buiten het eigen grondgebied, om te voorkomen dat ze de Vlaamse belangen in het gedrang brengen. Onze partij wil niet langer meegesleurd worden in de geopolitiek van grootmachten, die internationale organisaties als de NAVO of de EU als vehikel gebruiken om de eigen buitenlandse agenda te realiseren. Enkel en alleen wanneer de Vlaamse economische of veiligheidsbelangen rechtstreeks in het gedrang zijn, kunnen we militair bijdragen in multinationalaal Europees of NAVO-verband. Hierbij kan men bijvoorbeeld denken aan de strijd tegen islamterrorisme, illegale migratie en piraterij.

Volgens onze partij is de meest fysieke en directe veiligheidsbedreiging voor Vlaanderen en bij uitbreiding Europa, het internationaal islamitisch terrorisme. Het volstaat om naar het aantal doden en gewonden bij ons, maar ook in de rest van de wereld te kijken, om in te zien dat dit extremisme het dodelijkste gevaar is op dit moment. Het is een politiek-religieus systeem dat zich overal ter wereld organiseert en met wortel en tak moet worden uitgeroeid. Daarom moeten internationale operaties volgens ons in de eerste plaats de bestrijding van islamitische terreurbewegingen voor ogen hebben.

Een belangrijke voorwaarde is wel dat de operaties zinvol zijn, dit wil zeggen een reële slaagkans hebben. We hoeven de levens van onze militairen niet te riskeren, wanneer we weten dat er in een bepaalde regio geen beginnen aan is om het moslimextremisme te verdrijven.

De volledige medewerking van statelijke actoren in de regio is in deze belangrijk en dit dienen we steeds op tafel te leggen bij alle onderhandelingen of betrekkingen die we met hen onderhouden.

Niet alleen het islamterrorisme op zichzelf moeten we bij de bron bestrijden, maar ook de massamigratie, waarvan islamfundamentalisten gretig gebruik maken. De mensensmokkelroutes die migranten vanuit Soedan, Eritrea, Somalië, de Sahel enz. over de Middellandse Zee sturen op gammele bootjes, zijn een rechtstreekse bedreiging voor onze veiligheid. Dit kunnen we concluderen uit het feit dat de toename van die massamigratie recht evenredig is met een stijging van (gewelddadige) criminaliteit en leidt tot onbetaalbaarheid van onze sociale welvaartsstaat. Onze militairen kunnen in de bestrijding van die illegale migratiestromen een rol spelen, in Europees verband. Cruciaal in deze is dat de Europese marineschepen die deelnemen aan zulke operaties niet functioneren als ferrydienst om illegale migranten op te pikken en af te zetten op Europees grondgebied. Dit is namelijk wat gebeurt met EU-operaties als Sophia en Irini. Op deze manier bestendigen we het verdienmodel van mensensmokkelaars en zullen mensen blijven betalen voor de gevaarlijke onderneming om de Middellandse Zee over te steken. Onze marine moet daarentegen worden ingezet om effectieve 'pushbacks' te organiseren richting Noord-Afrika. Hiertoe moet Europa zijn economisch overwicht gebruiken om akkoorden af te dwingen met partnerlanden in de regio.

Daarnaast zouden onze militairen zich ook moeten kunnen inschakelen in de bestrijding van transnationale criminaliteit als piraterij. Vooral in de Hoorn van Afrika en de Golf van Guinee blijft dit probleem bestaan en onze Defensie kan een rol spelen in de bestrijding

hiervan, bij voorkeur in een Europees verband. Het waarborgen van de veiligheid van de maritieme handelsroutes en de vrije scheepvaart is immers in het rechtstreekse belang van de Vlaamse economie.

Personeelsbeleid

Personeelsbeleid is één van de cruciale hoekstenen van de driehoek personeel-budget-uitrusting, die een geloofwaardige Defensie ondersteunt. Onze krijgsmacht kampt momenteel met een structureel personeelstekort, dat te wijten is aan een lage instroom van nieuwe rekruten, hoge uitvalspercentages en een pensioneringsgolf. Er is dus sprake van een ernstige vergrijzing en inkrimping van het personeelsbestand, waardoor verschillende taken die verdeeld zouden moeten worden op dezelfde schouders terechtkomen. Door de veroudering van het personeelsbestand lopen de personeelskosten hoog op, tot het overgrote deel van het defensiebudget. Dit maakt ook dat te weinig budget overblijft voor broodnodige investeringen in modern materieel, uitrusting, infrastructuur, opleiding en training.

Personeelsbeleid ligt aan de basis van veel mistoestanden bij Defensie. Een fundamentele hervorming en herkapitalisatie van het defensiepersoneel dringt zich op. Het huidige beleid stelt de aanwerving van 10 000 nieuwe rekruten in het vooruitzicht, gedurende deze legislatuur. Dit streefdoel is nog te weinig ambitieus om onze strijdkrachten up-to-date te krijgen in functie van de veranderende veiligheidsomgeving. Het personeelsgebrek is een structureel en acuut probleem, dat onze partij dan ook op een structurele wijze wil aanpakken. Omdat de lage instroom van nieuwe rekruten natuurlijk samenhangt met de aantrekkelijkheid van Defensie als werkgever, willen wij daar in de eerste plaats op inspelen.

Ten eerst is de jobinhoud van het militair beroep aan herwaardering toe. Veel militairen schrijven zich in bij Defensie uit een zucht naar avontuur in buitenlandse missies en niet om te patrouilleren op straat in binnenlandse veiligheidsoperaties, zoals OVG en OSG. Momenteel heeft maar liefst 40% van de nieuwe rekruten nooit iets anders gekend dan OVG. Velen van hen komen dan ook gedesillustioneerd uit wanneer ze starten aan hun militaire loopbaan. Volgens onze partij dienen militairen dan ook niet de straten te beveiligen, maar moeten ze in de eerste plaats de externe veiligheid verzorgen door de kerntaken van Defensie in te vullen. Voor een aantal dreigingen binnen ons grondgebied beschikken de militairen niet over de juiste bevoegdheden en hebben de politiediensten noch middelen, organisatie of opleiding.

In de schoot van Defensie kan nagedacht worden over de oprichting van een "Nationale Garde" met een militaire organisatiestructuur, die gespecialiseerd is in antiterrorisme, inlichtingen, beveiligingsoperaties, bestrijding van zware, georganiseerde misdaad (cocaïnehandel, bijvoorbeeld) waar de zaken niet zelden met oorlogswapens geregeld worden. Deze "Nationale Garde" dient in de eerste plaats ook de rechtsorde te herstellen en te bewaren in alle wijken die zich buiten de wet wanen en waar salafisten en criminelen de dienst uitmaken. Deze instelling kan kortom een aantal militaire taken overnemen waarvoor politie onvoldoende bevoegd, uitgerust of bemand is en kan ook onze militairen ontlasten. We kunnen op die manier operaties als OVG en OSG afbouwen, zodat meer militairen effectief op missie kunnen om de belangen van Vlaanderen te verdedigen. De veiligheidscontext van opflakkerend internationaal islamitisch terrorisme noopt ons er echter toe om dit op een geleidelijke en doordachte wijze te doen.

Ook de loonsvoorwaarden bij Defensie moeten worden opgekrikt. Momenteel zijn deze onder het niveau van andere veiligheidsberoepen, zoals privaat bewakingsagent of politieagent. Op zijn minst moet het militaire loon worden omhooggetrokken tot hetzelfde niveau, zodat het aantrekkelijker wordt om binnen het spectrum van de veiligheidssector voor een baan bij Defensie te kiezen.

Daarnaast zijn de loopbaanmogelijkheden voor militairen momenteel veel te beperkt. We moeten het militair beroep herwaarderen, zodat Defensie een prestigieus startpunt wordt van een loopbaan. De vorming en training moeten zich ook daarop richten.

Momenteel blijft het beleid aan het concept van loopbaanmilitairen vasthouden, terwijl dit volgens ons beperkt zou moeten blijven tot profielen met gespecialiseerde technische kennis of uitzonderlijke leiderscapaciteiten. De norm van loopbaanmilitairen beperkt de operationele inzetbaarheid op het terrein en verhoogt de kostprijs. Om dit probleem structureel aan te pakken stelt onze partij de invoering van een algemene gemeenschapsdienst voor. Deze gemeenschapsdienst zou een aantal maanden duren en starten na de middelbare schooltijd. Het opzet hiervan is om een keuzepalet van verschillende vormen van dienstbaarheid aan de natie voorop te stellen, gaande van legerdienst tot allerlei vormen van sociaal dienstbetoon. De legerdienst zou echter nadrukkelijk in de verf gezet moeten worden, zodat hier veel meer jongeren voor opteren en de instroom bij Defensie aanzienlijk wordt vergroot. Op deze manier leggen we een nationale vrijwilligersreserve aan en lossen we de tekorten bij onze reservisten op.

Naast de concrete jobinhoud en arbeidsvoorwaarden zoals loon, is de (on)bekendheid van Defensie bij het brede publiek een voorname verklaring voor de lage instroom. We moeten sterk inzetten op het promoten van Defensie bij jongeren als werkgever in de verschillende (veiligheids)opleidingen in ons onderwijs. Niet alleen via scholen maar ook via media kan Defensie een veel breder publiek bereiken en een efficiënt PR-beleid voeren. We moeten lessen trekken uit de immense populariteit van tv-programma's als Kamp Waes op de openbare omroep. Door jongeren op deze laagdrempelige manier, via tv-programma's, in contact te brengen met onze Defensie, spreken we tot hun verbeelding. Dit soort programma's moet meer financiering krijgen en meer opgenomen worden in het aanbod op zenders als de VRT.

Fundamenteel om te benadrukken is echter dat we de instroom drastisch moeten verhogen, zonder de lat één figuurlijke centimeter te verlagen.

Momenteel is dit latverlagingsproces volop bezig bij onze Defensie, om het streefdoel van 25 000 extra militairen te bereiken. Zo heeft minister Dedonder de fysieke testen opgeschort, natuurlijk onder het mom van de strijd tegen de coronapandemie. Onze partij

past voor elke latverlaging, zowel inzake de mentale als fysieke vereisten waaraan onze militairen moeten voldoen. Kwaliteit is in ons personeelsbeleid minstens zo belangrijk als kwantiteit.

Daarnaast is het belangrijk om te investeren in onze HR-software, gezien de recente betalingsproblematiek die bij Defensie opdook. Het nieuwe betalingssysteem PeopleSoft, van het Amerikaanse IT-bedrijf Oracle, stelde problemen bij de uitbetaling van wedden, vergoedingen en toelagen van een heel aantal militairen. Dit soort situaties hebben natuurlijk ook een negatieve impact op de reputatie van Defensie als werkgever. Daarom zijn volgens ons investeringen nodig in betrouwbare en efficiënte HR-software, zodat militairen steeds naar behoren worden betaald voor hun inzet voor de natie.

Niet alleen nieuwe rekruten moeten we proberen te lokken met een opwaardering van het militair beroep, maar ook onze ervaren militairen moeten de nodige erkenning krijgen. Dit land gaat veel te ondankebaar om met onze strijdkrachten die zich ingezet hebben, soms met gevaar voor lijf en leden, in militaire missies. We moeten daarom dringend het veteranenstatuut herwaarderen. Momenteel is dit enkel een titel die je kan aanvragen en krijgen na deelname aan een door Defensie erkende missie, zonder materiële voordelen. Volgens onze partij mag dit veteranenstatuut meer om het lijf hebben en effectieve voordelen bieden. Zo belonen we waardevolle deelname aan potentieel gevaarlijke operaties met dankbaarheid. We zouden in deze het voorbeeld kunnen volgen van de V.S., die een breed scala aan voordelen verbinden aan het veteranenstatuut. Hieronder vallen onderwijsbijstand, gezondheidszorg, begeleid wonen, woningleningen, verzekeringen en begrafenissen en herdenkingsdiensten voor gepensioneerde of gescheiden Amerikaanse strijdkrachten, hun gezinsleden en nabestaanden.

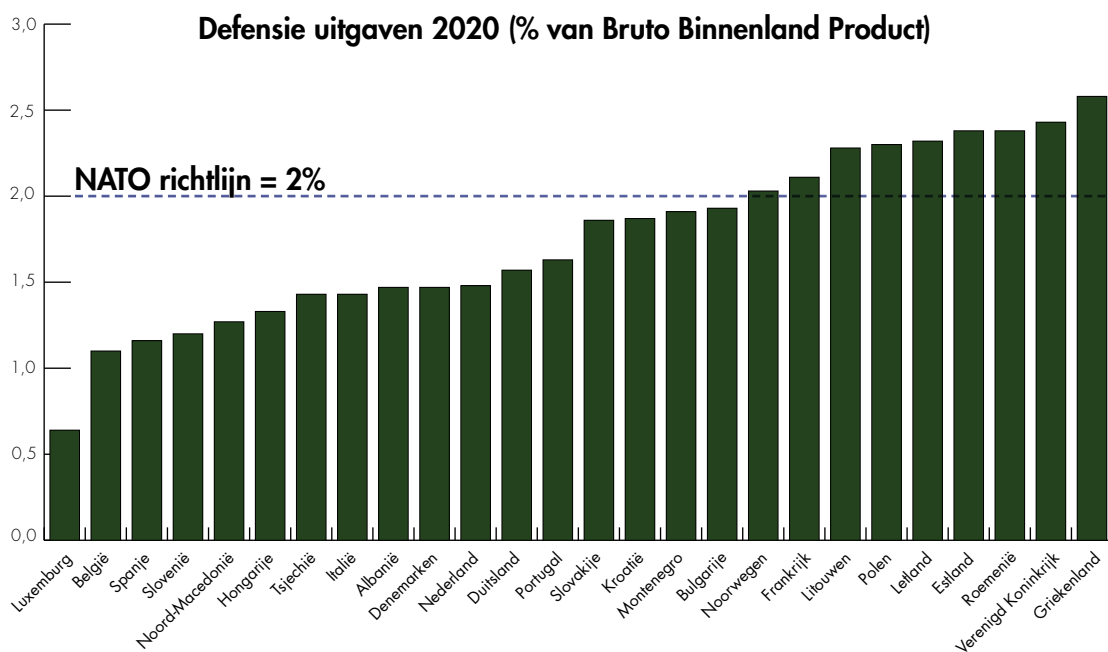
Investeringen en besparingen bij Defensie

Gedurende decennia is fors bespaard op het departement Defensie en dat laat aanzienlijke sporen na. In de periode van 1981 tot 2019 zijn de uitgaven voor onze defensiebegroting gemiddeld met 1,26% gedaald van ongeveer 2,2% in 1981 tot nauwelijks 1,1% vandaag. Door deze besparingspolitiek is onze krijgsmacht vleugellam gemaakt in vrijwel al haar takken; de land-, zee-, lucht- en medische component. Om over een geloofwaardige defensiecapaciteit te beschikken moet de driehoek personeel-budget-uitrusting degelijk worden ingevuld. Momenteel zijn alle drie elementen van deze "heilige drievuldigheid" bij Defensie in staat van grote bloedarmoede door de decennialange besparingen. Daardoor kwamen de kerntaken van het beveiligen van ons luchtruim, de territoriale wateren, het grondgebied, de geloofwaardige inzet in operaties en bescherming van de Belgische buitenlandse belangen ernstig in het gedrang. Hoewel minister Dedonder vooropgesteld heeft de defensie-uitgaven te verhogen tot 1,24% van het bbp van voor de coronacrisis, zal

er opnieuw bespaard worden met 0,89% in 2021. Aan de structurele onderfinanciering van ons leger komt dus nog niet snel een einde, als het van de traditionele politiek afhangt.

Onze partij stelt voor om Defensie niet langer als een te verwaarlozen overheidsopdracht te zien, maar centraal te plaatsen in het beleid. De veiligheid van onze mensen moeten we niet als vanzelfsprekendheid behandelen, maar als een politiek speerpunt en dus een project dat investeringen behoeft. Volgens ons heeft onze Defensie altijd een basiscapaciteit nodig in alle vier de componenten. Zonder geloofwaardige capaciteit in de driehoek personeel-budget-uitrusting in alle takken van onze Defensie, kunnen we onze kerntaken niet meer naar behoren invullen. Een performante krijgsmacht zullen we enkel bereiken als we meer en beter investeren in de verschillende componenten.

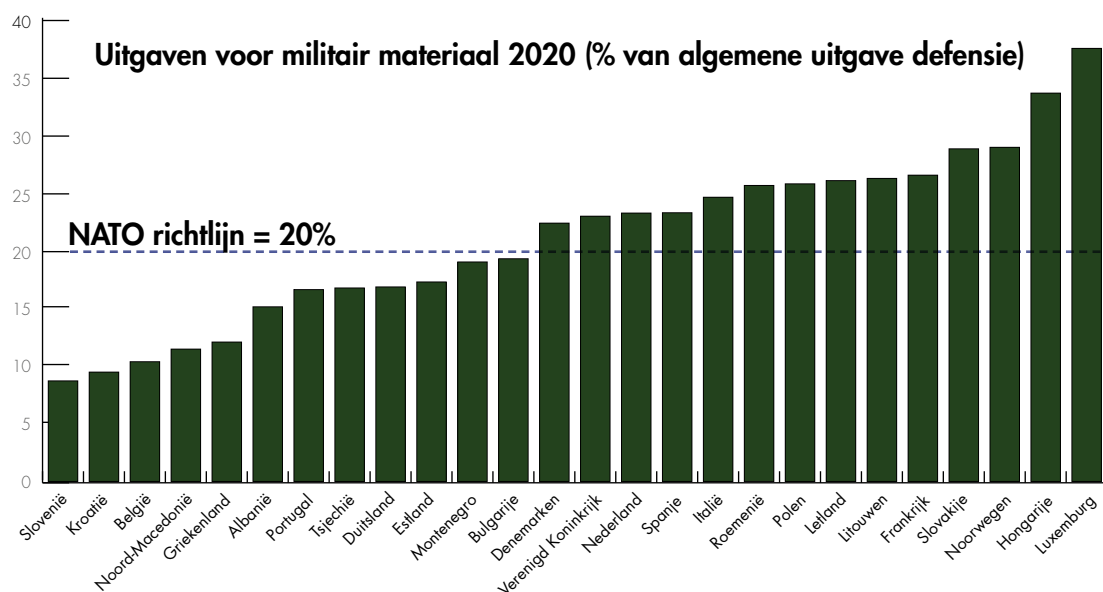
Volgens onze partij moet het algemeen defensiebudget dus worden opgetrokken. We moeten zorgen dat we op zijn minst in de pas kunnen blijven lopen met onze niet-nucleaire Europese NAVO-bondgenoten, wat betreft defensie-uitgaven. Als we dit streefdoel niet halen, verliezen we onze militaire relevantie compleet. Onze structurele tekorten bij Defensie maken ons in de huidige geopolitieke context van hybride veiligheidsdreiging zeer kwetsbaar. De NAVO-richtlijn voor defensie-uitgaven bedraagt 2% van het BBP, wat voor dit land een verre toekomstdroom lijkt. We moeten onze capaciteitsdoelstellingen voor Defensie

behalen, zodat we onze geloofwaardigheid terugwinnen en in de kerntaken kunnen voorzien. Onze partij wil het algemeen defensiebudget optrekken tot het gemiddelde van de niet-nucleaire Europese NAVO-leden, hetgeen 1,74% bedraagt.

Bron: Strategic Vision 2021

De experts die de Strategische Visie voor Defensie van 2021-2030 hebben opgesteld, bevelen aan om minstens 20% van het totale defensiebudget te investeren in de aankoop van militair materieel om lacunes in de strategische capaciteiten op te vullen. De tekorten in de militaire uitrusting zijn immers schrijnend, gezien België slechts 10,4% van zijn defensie-uitgaven spendeert aan uitrusting. Bij de andere niet-nucleaire Europese NAVO-lidstaten bedraagt dit gemiddeld 21,42%, terwijl de NAVO-richtlijn 20% is.

Bron: Strategic Vision 2021

We moeten onder meer investeren in onze marinecomponent. Voor onze partij is het essentieel dat onze territoriale wateren en maritieme doorvaarroutes degelijk beveiligd blijven. Het is namelijk richting het maritieme (en het luchtruim) dat de toekomstige (hybride) oorlogvoering zich steeds meer zal verplaatsen. België heeft als exporteconomie ook nood aan een vrije doorgang door internationale wateren. Deze vrije doorvaart kan bedreigd worden door zowel andere staten als niet-staatelijke actoren, zoals piraten of terreurgroepen. Cruciale zeestraten voor de wereldeconomie die beveiligd moeten blijven zijn onder meer de Straat van Hormuz en de Straat van Malakka. Tevens moet onze marine steeds in staat zijn om oefeningen, escortes en patrouilles in internationale wateren te organiseren. Onze mijnenbestrijding is geroemd om haar internationale expertise en van deze marinetroef moeten we dus zeker verder gebruik maken.

Zoals gezegd zal het toekomstige strijdtoneel zich ook meer en meer richting het luchtruim verplaatsen. Onder meer Unmanned Aerial Vehicles (UAV's), zoals drones, maken een domein uit dat in volle ontwikkeling is binnen de internationale militaire evolutie. Maar ook in luchttransport en gevechtsvliegtuigen moeten we durven investeren, gezien die onontbeerlijk zijn voor de kerntaken van onze luchtmacht. Wij ijveren er als partij echter voor om ons niet verder afhankelijk te maken van Amerikaanse technologie via het F-35-programma. Het is volgens ons beter om onze Europese luchtvaart en defensie-industrie te stimuleren met eventuele aankopen voor de verbetering van onze luchtgevechtscapaciteit. Wij pleiten immers voor vrijwillige militaire samenwerking en strategievorming in Europa en niet voor verlies van soevereiniteit aan de V.S. en de NAVO.

Ook cyberoorlogsvoering zal een cruciale rol spelen in de toekomst en ook onze cybercapaciteiten verdienen dus de nodige investeringen. Het belang van de ontwikkeling van een degelijke contraspionage om onze nationale economie en kritieke infrastructuur te beschermen, is niet te onderschatten. Landen als China en Iran hebben van cyberaanvallen een integraal deel van hun militaire én economische strategie gemaakt. Vooral Beijing bestookt ons met industriële en militaire spionage om technologie te kopiëren en inlichtingen te vergaren. Dit doen ze via hun staatsbedrijven als Huawei, maar ook via militaire apparatuur op hun civiele scheepvaart. Een afzonderlijke cybercomponent voor Defensie, zoals de minister voorstelt, is dan weer overbodig volgens ons. Men kan veel beter de veiligheids- en inlich-

tingendiensten meer middelen en personeel verschaffen en alle barrières wegnemen voor de informatiedoorstroming en wisselwerking tussen de ADIV, staatsveiligheid en het OCAD.

Ook doen zich uiteraard grote tekortkomingen voor in onze landcomponent. Binnenlandse veiligheidsoperaties als Operation Vigilant Guardian en Operation Spring Guardian eisen een hoge tol van onze grondtroepen. Hieronder heeft de operationele inzetbaarheid van onze troepen in buitenlandse operaties zwaar te lijden. Dit probleem wensen wij aan te pakken via een doordachte en geleidelijke afbouw van binnenlandse antiterreuroperaties als OVG en OSG en met een performant personeelsbeleid.

Volgens ons zou een oprichting van een “Nationale Garde” als antiterreureenheid met politionele en militaire structuur de taken van militairen in onze straten kunnen overnemen. Op die manier kunnen onze soldaten doen waarvoor ze getraind en gerekruteerd zijn. Via opwaardering van het militair beroep en structurele maatregelen ter werving van nieuwe rekruten, wensen wij het personeelstekort in de landmacht op te lossen. Dit komt uitvoerig aan bod in het volgende luik.

Ook de medische component verdient hier aandacht. De schrijnende situaties wat betreft onze infrastructuur in het Militair Hospitaal en het feit dat er nog slechts één zo’n hospitaal over is, spreken voor zichzelf. Onze Defensie heeft een onmisbare bijdrage geleverd tijdens de bestrijding van de coronapandemie. Het feit dat we nauwelijks een ziekenhuisbuffer konden inbouwen door een gebrek aan militaire ziekenhuizen is echter veelzeggend en daarom moeten we ook die capaciteit van voldoende financiering voorzien.

Defensie als vormende kracht in Vlaanderen

Het Vlaams Belang ziet een weerbare Defensie als één van de hoekstenen van een weerbare samenleving. Niet alleen moeten onze strijdkrachten zelf de middelen krijgen om onze Vlaamse belangen te verdedigen, Defensie kan ook vorm geven aan een weerbare jeugd die deze taak op zich kan nemen. Dit kan uiteraard op zeer uiteenlopende manieren. Onze partij pleit daarom voor de invoering van een algemene gemeenschapsdienst van enkele maanden, met nadrukkelijke stimulatie van de legerdienst. Buitenlandse voorbeelden van zo’n gemeenschapsdienst zijn er afdoende, ook in Europese landen als Oostenrijk en Zwitserland met de Zivildienst (verplichte gemeenschapsdienst). Niet enkel omdat we een nationale vrijwilligersreserve broodnodig hebben, maar ook omwille van de pedagogische en sociale rol die Defensie kan opnemen voor de jeugd.

Dus niet alleen ons onderwijsstelsel, maar ook onze strijdkrachten kunnen een fundamentele bijdrage leveren aan de vorming van de jeugd. Bovendien staat ons onderwijs vandaag bloot aan een doordringende linkse orthodoxie, die niet beperkt blijft tot sociaalwetenschappelijke richtingen aan universiteiten, maar ook in het middelbaar onderwijs doorsijpelt. Onze Defensie kan een tegengewicht bieden aan die beïnvloeding en jongeren een aantal essentiële vaardigheden en mentaliteiten bijbrengen. Dit alles in een sfeer van gemeenschappelijke inzet voor de natie, waar etniciteit, afkomst, klasse of geloof niet uitmaken. In het leger zit men immers allemaal in hetzelfde schuitje en moet men samenwerken om vooruit te komen. Een mentaliteit van zelfopoffering, discipline, kameradschap, doorzetting en samenwerking kan bij uitstek gecultiveerd worden tijdens de legerdienst.

Al decennialang hebben onze links-liberale elites alles omtrent nationale trots en nationaal bewustzijn verdacht gemaakt. Een sterke Vlaamse identiteitsbeleving paste immers niet in het multiculturele kraam, en de kranen van de massamigratie moesten blijven openstaan. Hierdoor ontbreekt het ons vaak aan zelfbewustzijn of zelfzekerheid, wat collectieve ge-

meenschapszin betreft. Onze samenleving is door het links-liberale beleid sterk geïndividualiseerd geraakt, waardoor ze vatbaar is voor sterke, collectieve en vaak agressievere culturen uit derdewereldlanden. Defensie kan tegen deze individualisering hét tegengif bieden in de legerdienst, die wij in de bredere gemeenschapsdienst willen beklemtonen. Volgens onze partij gaan individu en natie hand in hand. Een individu moet sterk staan en over zichzelf kunnen beschikken, maar bestaat alleen in en door de ruime culturele context van de lotsgemeenschap, die de vorm van een natiestaat kan aannemen. Deze laatste is het grootst werkbare verband waarbinnen vrije individuen een sociale, politieke, economische en culturele gemeenschap vormen. Aan die weerbare Vlaamse gemeenschapsvorming kan onze Defensie haar steentje bijdragen.

Europese veiligheids- en defensiesamenwerking en de NAVO

Onze partij is een Vlaams-nationalistische vrijheidspartij, die de volkssoevereiniteit binnen de grenzen van het nationale grondgebied fundamenteel acht. Dit wil zeggen dat wij een gezonde dosis euroscepticisme aan de dag leggen, ten aanzien van de Brusselse superbureaucratie van de EU.

Deze Unie is ontstaan uit een antioorlogs-idee en een positieve economische samenwerking, maar al snel verworpen tot een politiek en technocratisch integratieproject. Sinds het Verdrag van Maastricht van 1992 is de Europese Economische Gemeenschap opgegaan in de Europese Unie, die gaandeweg uitgebreid is met meer politieke, supranationale bevoegdheden. Met elk nieuw Europees Verdrag werd geknabbeld aan de soevereiniteit van de nationale lidstaten. Momenteel zijn de Europese natiestaten aan allerlei internationaal en Europees recht gebonden. Ze hebben in aanzienlijke mate de sleutels over bijvoorbeeld hun eigen grenzen, energiebeleid en buitenlands beleid aan de Unie afgestaan. Deze evolutie is wat ons betreft zeer kwalijk en we moeten alles in het werk stellen om terug te keren naar het intergouvernementalisme als leidraad. Voor ons is de soevereine natiestaat het uitgangspunt.

Het Gemeenschappelijk Buitenlands- en Veiligheidsbeleid (GBVB) waaronder ook het gemeenschappelijk Veiligheids- en Defensiebeleid valt, is intrinsiek intergouvernementeel (Europese Raad en Hoge vertegenwoordiger/Vice-Voorzitter van de Commissie). Er is binnen de traditionele politieke partijen echter een niet te onderkennen stroming die de besluitvorming op dit vlak ook uit handen van de soevereine lidstaten wil nemen en inkapselen in het supranationale bestuursniveau. Zij pleiten er namelijk voor af te wijken van het unanimitieitsprincipe in de Raad en over te schakelen naar een systeem met een gekwalificeerde meerderheid zoals dat bestaat voor heel wat andere beleidsdomeinen. Een dergelijke evolutie zou bijzonder nefast zijn voor de kleinere lidstaten en Vlaanderen. Het blijft ook het voorrecht van de lidstaten om al dan niet deel te nemen aan het uitvaardigen van internationale sancties of veroordelingen. Dat geldt al zéker wanneer het buitenlandse missies betreft. Er mag in een (al dan niet verre) toekomst nooit Vlaams defensiepersoneel ingezet worden in een buitenlandse missie indien daar in eigen land geen democratisch draagvlak voor bestaat. Dat Europa slagkracht mist op het internationaal toneel omwille van het unanimitieitsprincipe wordt vaak als excuus gebruikt om het gebrek aan een grondige geopolitieke visie te maskeren. Als er al sprake zou zijn van een GBVB waarbij afgeweken wordt van het unanimitieitsprincipe zou dit moeten gebeuren op een manier dat de belangen van de kleine lidstaten bewaard blijven. Een zeer lastige tot onmogelijke klus.

Wij pleiten dan ook voor een flexibele, vrijwillige, intergouvernementele veiligheids- en defensiesamenwerking tussen soevereine Europese natiestaten.

De VS beschikken intussen al over meer dan 10 000 inzetbare onbemande vliegtuigen. Europa hinkt al jaren achterop bij de VS en China op dit vlak. Drones en robots nemen in combinatie met toegepaste artificiële intelligentie de taken van soldaten over. Onbemande observatie- en wapensystemen worden ingezet voor grensbewaking, transport, ontmijning en zelfs om vijanden te doden. Dat roept terecht ethische vragen op. Deze evolutie is evenwel onafwendbaar en de lidstaten moeten in onderlinge samenwerking de Europese defensie-industrie performanter maken en de strategische afhankelijkheid van de VS, Israël en in het bijzonder Turkije zo snel mogelijk afbouwen.

PESCO biedt samen met het Europese defensiefonds een geschikt kader voor de ontwikkeling van geavanceerde Europese wapensystemen en daarmee samenhangende standaarden, in samenwerking met de Europese defensie-industrie. Europa heeft dringend een ruime achterstand in te halen op het vlak van onbemande wapensystemen ("unmanned warfare devices") en dat kan enkel mits intensieve samenwerking tussen de lidstaten.

Het Vlaams Belang blijft wel waakzaam aangezien de Europese Commissarissen maar al te graag het laken naar zich toe trekken.

Het is verder ook prioritair om het Europese positioneringssysteem Galileo eindelijk volledig af te werken, zodat de Europese legers niet langer aangewezen zijn op het Amerikaanse GPS.

Er is uiteraard ook het trans-Atlantisch bondgenootschap van de NAVO. Hoewel we ons zelf niet willen laten meeslepen in Amerikaanse, Franse of Britse militaire avonturen die niet in ons belang zijn, blijft een organisatie als de NAVO fundamenteel voor onze veiligheidsarchitectuur. Het is een wederzijdse militaire verdedigingsalliantie en intelligence community met een gezamenlijk budget waar geen enkele andere defensieorganisatie aan kan tippen. Tevens legt de NAVO weinig tot geen verplichtingen op aan haar lidstaten inzake deelname aan operaties. Enkel wanneer een NAVO-lidstaat wordt aangevallen, bindt artikel 5 van het NAVO-handvest alle andere lidstaten om dit als een aanval tegen zichzelf te beschouwen. Aldus zijn de lidstaten verplicht om een aangevallen lidstaat bijstand te bieden in hun uitoefening van het recht op individuele en collectieve zelfverdediging. Dit gebeurt op de wijze die ze noodzakelijk achten om de vrede en veiligheid te herstellen in het NAVO-territorium. De inroeping van dit artikel 5 heeft eenmaal plaatsgevonden, namelijk in 2001 na de aanslagen van 9/11.

Hoewel de NAVO dus weinig tot geen soevereiniteit opeist over ons buitenland- en veiligheidsbeleid, is de Amerikaanse dominantie binnen het bondgenootschap onbetwistbaar. De financiële en militaire hoeksteen van de organisatie zijn de V.S. en dus kan Washington heel wat druk zetten om de agenda te bepalen. Door het Amerikaanse overwicht hebben kleine lidstaten als België zich al te vaak laten meesleuren in eindeloos aanslepende, kostelijke en destabiliserende ondernemingen als de invasies in Afghanistan en Operation Unified Protector in Libië.

Ook wat betreft de veiligheidsanalyse en strategie wordt de agenda overwegend door landen als de V.S. bepaald. De 'russofobie', die kenmerkend was voor de periode van de Koude Oorlog, zit nog steeds diep ingebakken in de buitenlandse opstelling van de NAVO. Men blijft in NAVO-kringen enkel vanuit het Westers perspectief naar Moskou kijken en ziet elke Russische reactie op Westerse inmenging als een grove daad van agressie of imperialisme. Wat dikwijls vergeten wordt, is dat de NAVO en de EU zowat het hele vroegere Oostblok in haar invloedssfeer heeft opgenomen.

Met collectieve NAVO-verdedigingsoperaties als Enhanced Forward Presence in de Baltische Staten, door de EU-inmenging in Oekraïne, door economische sancties en inmenging in interne aangelegenheden, zoals de repressie tegen oppositieleider Navalny, drijft het Westen Rusland verder en verder in een hoek. Hierop komt vanzelfsprekend reactie vanuit Moskou, dat altijd via bufferzones zijn onoverzichtelijk wijde grenzen heeft willen veiligstellen tegen invasies.

Uiteraard reageert Moskou assertief in de verdediging van zijn belangen en kleurt het daarbij niet altijd binnen de lijnen van het internationaal recht – wat de VS trouwens ook niet doen, maar in de internationale politiek zijn realisme en pragmatisme een hoog goed.

De NAVO is aan een herziening van haar veiligheidsanalyse toe en moet inzien dat China een veel grotere dreiging vormt.

China blaakt van een vernieuwd zelfvertrouwen en breidt zijn invloedssfeer op autoritaire wijze uit naar zijn buurlanden. Niet alleen wat betreft hun geopolitieke macht bestaat er een wezenlijk verschil tussen Moskou en Beijing, ook qua cultuur en politieke inrichting staan ze ver uit elkaar. Terwijl onze Westerse journalisten kranten volschrijven over de manier waarop Poetin met zijn oppositie omgaat, wordt vergeten dat in China simpelweg geen sprake is van enige vorm van oppositie die naam waardig.

Op de recente G7- en NAVO-top werd ook veel aandacht aan China besteed, maar men blijft in termen van "samenwerken waar het kan, concurrentie waar nodig" spreken. Het is duidelijk aan de akkoorden die met Beijing gesloten worden dat Europese landen niet klaar zijn voor een harde lijn tegen China. De Chinezen hebben al te veel economische macht vergaard in EU-landen, waardoor een vuist maken steeds moeilijker wordt. De Amerikanen echter beginnen hun machtsprojectie meer en meer richting de Indo-Pacifische regio te verplaatsen, omdat de Amerikaanse belangen daar meer en meer botsen met de Chinese. Het Vlaams Belang stelt dat we de Chinese invloed in ons land – en elders waar het noodzakelijk is voor onze belangen – terug moeten dringen.

Het feit dat de Amerikanen hun militaire aandacht van de Euraziatische regio naar de Indo-Pacifische regio aan het verschuiven zijn, is een argument om te investeren in een Europese defensie- en veiligheidssamenwerking via bijvoorbeeld PESCO. De NAVO blijft belangrijk, maar we kunnen niet op hen blijven leunen voor de verzorging van onze eigen militaire veiligheid. De veiligheidsanalyse van de NAVO blijft te veel in een anti-Russische Koude Oorlogsmentaliteit hangen en omdat de Amerikaanse aandacht weg van Europa verschuift, zullen we meer zelf moeten investeren in onze veiligheid.

Dit kan uiteraard ook door het investeren, uitwerken en verdiepen van onze eigen defensie-industrie en -technologie. In Europa is die momenteel veel te versplinterd en met elkaar in concurrentie. Er is nood aan de strategische keuze om de eigen defensie-industrie uit te bouwen. In de voorbije decennia zagen we vooral dat een naïef pacifisme en de problemen rond exportvergunningen enkel geleid hebben tot het afbouwen van de defensietak in onze industrie. Vlaanderen heeft ook hier hefboomen nodig om zijn zelfbewuste aanwezigheid op het internationaal toneel waar te maken.

Hiertoe kunnen we verder investeren in gemeenschappelijke fondsen voor defensieprojecten. Een belangrijke kanttekening hierbij is echter dat fondsen als het Europees Defensiefonds of de Europese Vredesfaciliteit nooit mogen dienen als herverdelingsmechanisme van welvaart. Het mogen geen EU-vehikels worden die de begrotingszuinige Europese landen de gaten in de defensiebegroting van kwistige landen laten dichten. Wel zouden militaire aankopen onze Europese markt moeten stimuleren en niet steeds bij Amerikaanse producenten moeten gebeuren. Op die manier maken we onszelf minder afhankelijk van Amerikaanse technologie en behouden we meer soevereiniteit.

Conclusie

Onze partij wenst onze Defensie opnieuw als kernopdracht van het overheidsbeleid te beschouwen en ook zo te behandelen. Dit vereist een einde aan de decennialange besparingspolitiek die onder de huidige regering wordt verdergezet. Het algemeen budget moet op zijn minst worden opgetrokken tot het gemiddelde van onze niet-nucleaire Europese NAVO-bondgenoten.

We moeten opnieuw durven investeren in welbepaalde defensie- en veiligheidssectoren en -technologie. Dit kan door het aankopen van de beveiligings- en wapensystemen van de toekomst, zoals bewapende lucht- en onderwaterdrones, cybertechnologie, luchtgevechts-capaciteit van Europese bodem, antiraketsystemen en dergelijke meer. Ook moeten we investeren in onze inlichtingen- en veiligheidsdiensten en contraspionage.

Deze militaire investeringen zijn geen overbodige luxe of een fetisj, maar broodnodig voor het verzekeren van een basiscapaciteit in de verschillende componenten van ons leger. Enkel zo kunnen we in onze defensiekerntaken voorzien, met name het beveiligen van ons grondgebied, luchtruim, de territoriale wateren, onze bijdrage aan internationale operaties en de verdediging van de Belgische buitenlandse belangen.

Niet enkel aankopen en investeringen zijn van belang, maar vitaal voor het herwaarderen van onze Defensie is het personeelsbeleid. Hier is een enorme herkapitalisatie noodzakelijk. Het acute personeelsgebrek leidt tot een onderbemanning in verschillende domeinen, waardoor veiligheidsprocedures en -opdrachten niet meer degelijk worden uitgevoerd. Het probleem ligt zowel bij een lage instroom van nieuwe rekruten, als bij een hoog uitvalspercentage en een hoge uitstroom door de pensioneringsgolf.

Onze partij wenst de personeelsproblematiek op structurele wijze aan te pakken, via maatregelen als een algemene gemeenschapsdienst en het aantrekkelijker maken van Defensie als werkgever door zowel jobinhoud, opleiding, loopbaanmogelijkheden als loonen en werkomstandigheden te verbeteren. Ook willen wij inzetten op de publieke bekendheid van Defensie als werkgever, door Defensie in de kijker te zetten in ons onderwijs en de media. Hoewel we de instroom dus drastisch willen verhogen, blijven we de lat hoog leggen voor onze rekruten. Onze Defensie moet zowel kwantitatief als kwalitatief optimaal functioneren. Daarnaast moet het personeelsbeleid over voldoende efficiënte HR-software beschikken, om op ordelijke en rechtmatige wijze de betalingen van ons defensiepersoneel te regelen. Tenslotte dringt ook een herwaardering van het veteranenstatuut zich op, eventueel naar Amerikaans model.

Wat de Strategische Visie betreft streven wij naar een heroriëntering van de veiligheidsanalyse en van de prioriteiten voor onze Defensie. Hierbij moet de bescherming van onze vitale en strategische belangen en van de kritieke infrastructuur primeren. Daarnaast wordt de uitroeiing van islamextremisme in het buitenland hoofdzaak voor onze deelname aan buitenlandse militaire missies. We stappen af van militaire avonturen die vooral de belangen van grootmachten als Amerika, Frankrijk of Groot-Brittannië dienen.

Wij opteren voor een flexibele benadering van operaties binnen NAVO-, EU- of VN-verband en stellen daarin altijd de veiligheid van onze eigen mensen en welvaart centraal.

Defensie heeft voor ons niet enkel een essentiële veiligheidstaak, maar kan ook een vormende kracht zijn voor een weerbaar Vlaanderen. Daarom pleiten wij dus voor een algemene gemeenschapsdienst, ook omwille van de socialiserende en pedagogische rol die Defensie kan opnemen.

Op Europees vlak is een intensieve samenwerking tussen de lidstaten en de Europese defensie-industrie nodig om de technologische achterstand op het vlak van onbemande oorlogvoering weg te werken. PESCO biedt daar het juiste kader voor zolang niet de Commissie maar net de lidstaten er het laatste woord hebben. Galileo dient dringend voltooid te worden. De lidstaten dienen in onderling overleg, bijvoorbeeld via EDEO, dat in essentie van intergouvernementele aard is, de voorwaarden te scheppen om snel een Europees expeditiekorps bestaande uit eenheden van zowel land- lucht- en zeemacht overal ter wereld waar de belangen van de lidstaten bedreigd worden, in te kunnen zetten.

Werkten mee aan deze brochure:

Steven Creyelman, Volksvertegenwoordiger

Johan Deckmyn, Vlaams Volksvertegenwoordiger

Jorden Dewachter, inhoudelijk medewerker Vlaams Belang

Barbara Pas, fractieleider Kamer van Volksvertegenwoordigers

Annick Ponthier, Volksvertegenwoordiger

Ellen Samyn, Volksvertegenwoordiger

Alexander Vanhoecke, inhoudelijk medewerker Vlaams Belang

Madouplein 8/9
1210 Brussel
02 219 60 09

info@vlaamsbelang.org
www.vlaamsbelang.org